

Phần 4

Nắng đã lên cao, cái nóng oi bức của một buổi sáng oi nồng trên bãi biển làm cho mọi người càng khó chịu. Bạch Vân vừa quạt lửa cho vỉ thịt nướng vừa buồn bã nhìn cái vắng vẻ của góc hàng cô bày biện.

Sáng nay sau khi dọn hàng ra, Bạch Vân đã sớm phát hiện sự khác thường. Du khách xì xầm, chỉ trỏ xong rồi khều tay nhau bỏ đi.

- Đừng ăn! Hôm qua có người ăn bị ngộ độc đó.

Bà Tâm nhìn Bạch Vân, khẽ lắc đầu:

- Điệu này chắc bà cháu mình phải dẹp tiệm sớm quá.

- Con đã làm liên lụy cho ngoại rồi.

- Đâu có gì mà con phải khách sáo với bà như thế. Bà cháu ta đâu có hoạ nạn gì mà chưa trải qua chứ?

- Nhưng lần này tất cả đều do con gây ra. Nếu không thì bà cháu ta đã buôn may bán đắt rồi.

- Chuyện không như ý là chuyện từng xảy ra mà. Đâu có thất bại nào làm bà nản lòng đâu.

- Bà ơi! Bà là thân tượng của con mà.

- Chó con. Khéo nịnh?

Bà Tâm mừng yêu Bạch Vân, Bạch Vân cảm thấy thương và kính phục bà vô cùng. Cả đời bà là một chuỗi ngày gian khó. Dở dang trong tình cảm, đau xót trong hôn nhân và gia đình, bà đã vượt lên khó khăn đời thường, vươn lên trong cuộc sống. Và tình thương của bà đã làm ấm áp cuộc đời cô cút của Bạch Vân.

- Con nghĩ gì hả Bạch Vân?

- Con nghĩ là con thật hạnh phúc vì con có ngoại.

- Ngoại cũng rất hạnh phúc vì có con.

- Và chúng ta hôm nay rất hạnh phúc khi phải ăn hết nồi cơm tấm này.

Bà Tâm cười to ví câu nói khôi hài của Bạch Vân. Bà như quên hết nỗi buồn bán buôn ế ẩm của mình.

- Thua keo này mình bày keo khác. Có gì đâu mà lo sợ chứ?

Bạch Vân cũng hùn hồn không kém gì bà:

- Mình gánh com về chiêu đãi cho bà con xóm chài ăn để họ làm cá. Con tin là họ sẽ tin tưởng chúng ta. Thức ăn của chúng ta không hề có độc tố.

- Con nói đúng đó. Mình đã nghèo rồi ngại gì nữa chứ.

- Hoan hô! Hoan hô ngoại!

- Phụ với ngoại dọn dẹp gánh com về cho bà con mình ăn cho sớm đi con.

- Dạ.

Hai bà cháu hồ hởi gánh nồi com tắm đi về. Ai cũng nghĩ là họ đang vui vì thành công một điều gì. Đâu có ai nghĩ rằng họ đang cố lấy niềm vui khóa lấp đi sự thất bại của mình.

Cả xóm chài sôi nổi, vui nhộn hẳn lên bởi gánh com tắm mỡ hành của bà cháu Bạch Vân chiêu đãi. Ai cũng tấm tắc khen:

- Ngon! Com ngon quá!

Một cô gái vừa phụ Bạch Vân dọn dẹp chén đĩa vừa nói:

- Bà ơi! Hay là bà đừng bán ở khu du lịch nữa. Mỗi sáng, bà xuống xóm chài bà bán bình dân cho tụi con ăn sáng đi bà.

Bà Tâm gật đầu:

- Ủ! Cháu nói nghe có lý đó. Đâu nhất thiết phải bán trên khu du lịch. Ngày mai, bà cháu của bà sẽ gánh com xuống xóm chài bán cho bà con mình ăn cho vui.

- Hoan hô bà! Con sẽ là người ủng hộ bà nhiệt tình nhất xóm chài này.

- Cám ơn con.

Bà Tâm cảm thấy mình thật vui bởi niềm vui chung của mọi người. Gánh com tưởng chừng là nỗi buồn nặng nề của bà, nào ngờ lại biến thành niềm vui đầy ý nghĩa.

Bạch Vân cũng thấy lòng mình dào dạt niềm vui. Cô nhìn ra mặt biển đang tắm mình trong nắng. Trùng dương xa ngàn xa xanh thắm giữa trời nước mênh mông. Những con thuyền chông chênh giữa muôn ngàn hải lý đang vượt sóng gió tìm bến bờ.

Bạch Vân hít sâu vào lồng ngực không khí của biển. Cô nhe toàn thân mình thấm vị mặn của trùng dương. Bao nhiêu nỗi buồn bực trong lòng tan biến, Bạch Vân cảm nhận được tình yêu nồng nàn của con người và thiên nhiên.

Trời đang nắng bỗng dung mây đen vần vũ. Gió bỗng trở hướng, mạnh dần lên. Một bác dân chài với nhiều kinh nghiệm thời tiết chặc lưỡi:

- Trời sắp có bão rồi...

Mấy tiếng nhẹ nhàng của bác làm cho cả làng chài xôn xao:

- Bão hả? Chết rồi! Tôi chưa có chuẩn bị gì hết phải về thôi...

Tiếng loa phát vang lên càng khẳng định tai họa sắp đến là sự thật.

“Bà con chú ý. Con bão sắp đổ bộ khẩn cấp vào đất liền. Bà con chú ý đến diễn biến phức tạp của bão, áp dụng những biện pháp phòng chống để hạn chế tối đa hậu quả của bão...”

Bà Tâm vội vã dọn dẹp thúc hối Bạch Vân:

- Về mau đi con.

- Dạ.

Hai bà cháu cũng lo lắng không kém gì bà con làng biển. Ai cũng biết và từng gánh chịu hậu quả của những cơn bão khốc liệt trên biển. Tang thương mất mát không biết đâu mà lường.

Thoáng chốc cả làng chài bỗng trở nên vắng lặng. Mọi người ai cũng thu xếp đem về nhà những vật dụng cần thiết. Ai cũng thu vén nhà cửa cho gọn gàng để phòng chống bão.

Bạch Vân và bà về nhà. Cũng như mọi người hai bà cháu cũng khẩn trương không kém.

Bà Tâm nhìn ra biển thở dài:

- Bão biển! Những cơn bão biển đã cướp đi biết bao sinh mạng và của cải con người. Biển cho ta nhiều tài nguyên, đem lại cho ta nhiều lợi ích, nhưng biển cũng gieo rắc đau thương mất mát cho con người.

Bạch Vân ôm vai bà:

- Bà ơi! Bà đừng buồn nữa. Thiên nhiên ưu đãi con người nhưng cũng có lắm điều khắc nghiệt. Âu cũng là chuyện bình thường mà.

- Nhưng bà cũng phải buồn chứ con, không biết cơn bão này có lớn không? Tàu thuyền trên biển có tìm nơi trú ngụ an toàn được không?

Nỗi lo của bà cũng là nỗi lo chung của toàn dân trên biển. Ai cũng thế, ai cũng mong cho người thân của mình được bình yên trở về sau sóng gió. Niềm vui hội ngộ là niềm vui lớn nhất của con người.

Bầu trời tối sầm lại. Giông gió mạnh hơn làm ngã nghiêng cây lá. Mưa bắt đầu trút hạt xuống mặt biển ào ào trên bãi cát. Gió phăng phật quất mạnh vào mái phiên làm căn nhà rung lên bần bật.

Bà Tâm hốt hoảng ôm chầm lấy Bạch Vân:

- Bạch Vân ơi! Làm sao đây?

Bạch Vân cũng lo sợ không kém gì bà. Căn nhà của cô gần đây đã quá xuống cấp. Cô cũng muốn sửa chữa nhưng kinh tế không cho phép. Gần đây cô còn bị thất nghiệp nữa.

Bạch Vân bỗng nhớ đến Khả Phong. Cô thầm tức:

- Người gì quá tệ. Âm thầm ra về không thèm nhận nhủ với mình một lời. Biết vậy mình để cho anh ta nằm chèo queo trên bãi biển cho biết thân.

Tuy nghĩ thế nhưng Bạch Vân cũng suy nghĩ:

- Nếu mình không trát anh ta bằng hai trái ớt hiểm thì anh ta đâu có bị dị ứng đến mức ngộ độc. Thôi thì coi như mình khắc phục hậu quả việc làm nông nổi của mình.

Gió càng lúc càng mạnh hơn. Căn nhà lung lay kêu rảng rặc. Bạch Vân hốt hoảng kéo tay bà:

- Bà ơi! Đừng ở trong nhà nữa. Chạy ra ngoài đi bà.

Bà Tâm luyến tiếc nhìn quanh:

- Nhưng...

Bạch Vân ôm chặt bà:

- Bà ơi! Cửa cái là vật ngoài thân, sinh mạng con người là quan trọng nhất mà. Chạy đi bà!

Bất đắc dĩ bà Tâm phải theo Bạch Vân chạy ra ngoài. Bầu trời đang vần vũ gió mưa. Gió thổi bay gãy cả ngọn cây. Và nóc nhà của bà cũng theo số phận đó, cả căn nhà đổ sụp xuống mặt đất.

Bà Tâm ôm mặt khóc nức nở:

- Hét! Hết rồi! Mất hết rồi!

Bạch Vân ôm chặt bà như muốn đem hơi ấm của mình truyền sang cho bà:

- Bà ơi! Mình chạy đi tìm chỗ trú bão đi bà.

Bà Tâm dù không thương mình cũng thương cháu. Bà có thể chịu lạnh nhưng bà không thể để Bạch Vân bị lạnh được.

- Bạch Vân ơi! Bà Bảy ơi! Hai người đâu rồi?

Tiếng của anh Hoàng - đội trưởng đội cứu hộ vang lên. Bạch Vân mừng rỡ kêu lên:

- Anh Hoàng! Em với bà đây nè!

Bạch Vân nắm tay bà lóp ngóp từ trong bụi cây đi ra. Anh Hoàng thúc giục:

- Đưa bà lên xe ngay. Anh chở đi trú bão ngay.

- Dạ.

Dù tuổi đã cao nhưng bà Tâm vẫn còn mạnh khỏe, rắn chắc. Bà vẫn có thể chống chọi với cái lạnh của bão một cách bình thường.

- Sao anh Hoàng biết nhà em bị sập mà đến vậy?

Anh Hoàng vừa vượt nước mưa trên mặt vừa nói:

- Anh đi tuần tra đến đây thấy nhà em bị sập nên vội kêu em và bà. Anh lo quá, sợ em và bà bị kẹt trong đó thì nguy quá.

- Cũng may em và bà đã kịp chạy ra ngoài nên không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ tiếc căn nhà thôi, mai mốt không biết lấy gì mà ở.

- Chuyện đó tính sau. Bây giờ em và bà đến ở nhà anh trú bão. Mọi việc để bão tan rồi anh tính phụ cho.

- Cảm ơn anh nhiều lắm anh Hoàng.

- Nói chi lời ấy. Đây là nhiệm vụ của anh và cũng là tình làng nghĩa xóm nữa.

Anh ngừng lại trước nhà và bảo:

- Em đưa bà vào nhà đi. Anh còn phải đi tuần tra xem còn ai bị nạn nữa không để còn kịp cứu hộ.

- Anh yên tâm đi! Em tự biết lo cho mình mà.

- Em đưa bà vào đi.

- Dạ. Anh cẩn thận nghe.

- Anh biết mà.

Bạch Vân đưa bà vào nhà anh Hoàng. Chị Thủy vội vã mở cửa đón cả hai:

- Em đưa bà vào nhà thay đổi quần áo rồi ngồi sưởi cho ấm đi. Bà lạnh lắm rồi.

- Dạ. Cảm ơn chị!

Bạch Vân vô cùng cảm động trước tấm lòng của bà con dành cho mình. Bây giờ cô mới thấm thía cái câu: “Tình làng nghĩa xóm”, không có bà con ở đây, bà cháu cô sẽ sống ra sao trước cơn bão biển nguy kịch này?

Cơn bão tàn phá khốc liệt cả xóm làng ven biển. Nhiều căn nhà đổ sụp, những con người khốn khổ đang sống trong cảm màn trời chiếu đất. Xóm làng xác xơ, tiêu điều, bị thương vì bao tiếng khóc. Những con tàu đã vượt qua muôn trùng sóng gió của đại dương, trở về bến bờ bình yên. Nhưng cũng có những con tàu vẫn còn biền biệt ngoài khơi, để cho nỗi đau càng thêm đau trong lòng những người con của biển.

Thấy bà ngoại buồn vì cảnh mất nhà, mất cửa, Bạch Vân an ủi bà:

- Bà ơi! Bà đừng có lo buồn quá mà ảnh hưởng đến sức khỏe. Nỗi mất mát của chúng ta tuy lớn, nhưng sánh ra cũng còn an ủi hơn những người đã vĩnh viễn mất đi người thân của mình.

Bà Tâm nhìn ra biển, thở dài:

- Đã biết bao nhiêu lần. Bão biển đã biết bao nhiêu con người đã mãi mãi nằm sâu trong lòng biển. Đã có biết bao nhiêu nỗi đau, bao dòng nước mắt khóc cảnh chia ly. Biển hiền hòa nhưng sao biển lại giận dữ gây cảnh tang tóc như thế chứ?

- Nhưng chúng ta vẫn còn bên nhau, vẫn tồn tại được với cuộc sống này. Bà ơi! Chúng ta sẽ xây dựng lại mái nhà, sẽ cùng chia sẻ nỗi đau, nỗi mất mát của những người dân trên biển.

- Phải gầy dựng lại, phải làm lại từ đầu thôi. Ngoại thì không sao, chỉ thương cho con thôi.

- Ngoại ơi! Con còn trẻ mà. Sức con còn dẻo còn dai lắm. Con chỉ lo cho ngoại thôi. Ngoại đừng có lo cho con.

Bà Tâm đứng trên nền nhà cũ nhìn cảnh tiêu điều, đổ vỡ của căn nhà mà xót xa. Bà đi nhặt từng mảnh vỡ, nhìn ra từng món đồ trong nhà. Bạch Vân an ủi bà:

- Bà ơi! Bà đừng buồn nữa. Chúng ta sẽ xây dựng lại tất cả. Con sẽ đi làm để nuôi ngoại mà.

- Chó con! Đâu phải ngoại sợ chết đói đâu. Ngoại chỉ buồn vì cảnh mất mát, đau thương thôi.

- Nỗi đau nào rồi cũng sẽ được xoa dịu. Vết thương nào rồi cũng lành lại, ngoại ơi. Ngoại đừng buồn, đừng bi quan quá mà làm cho con cũng ảnh hưởng theo. Tinh thần của con sẽ sa sút, con sẽ...

- Thôi! Thôi! Con đừng nói nữa!

Bà Tâm xoa tay:

- Ngoại biết mình phải làm gì mà. Con nói một hồi nữa ngoại không biết mình sẽ gánh thêm tội gì nữa.

- Ngoại!

Bạch Vân ôm vai bà:

- Con xin lỗi mà. Con không cố ý mà.

- Bà cháu ta mà lỗi phải gì! Hãy lo phụ ngoại dọn dẹp lại nhà cửa để còn tính phương xây cất lại nhà cửa nữa.

- Dạ.

Hai bà cháu lui cui dọn dẹp không nhìn thấy có một người đang đứng nhìn cả hai trần trối, người ấy không ai khác hơn là Khả Phong.

Sau khi ở bệnh viện về, Khả Phong cảm thấy buồn bực vô cùng. Anh dự định sẽ xuống tìm Bạch Vân, nói lời xin lỗi. Chưa kịp thực hiện ý định thì con bão ập đến chống chọi với cơn bão xong, anh vội vã xuống bãi biển để xem có thể giúp đỡ gì cho bà con.

Bước chân tình cờ đưa anh đến nhà của Bạch Vân. Thấy căn nhà đổ sụp, có hai người một già, một trẻ đang lom khom lượm lặt những đồ vật còn lại. Anh dừng lại dự định xem có thể giúp gì cho họ không.

- Bà ơi!

Khả Phong nhẹ nhàng gọi. Bạch Vân và bà Tâm ngẩng mặt nhìn lên. Thấy Khả Phong, Bạch Vân sững sờ:

- Là anh sao?

Khả Phong cũng ngạc nhiên không kém:

- Bạch Vân! Là cô sao?

Thấy Khả Phong, con giận của Bạch Vân bốc lên:

- Anh đến đây để làm gì?

- Tôi... tôi...

- Thấy tôi thế thảm thế này anh hài lòng chưa?

- Sao cô nói vậy? Tại sao tôi phải hài lòng khi cô gặp tai họa hả?

- Vì như thế anh mới được thỏa lòng hả dạ anh đã trả được thù riêng.

- Tôi có thù với cô?

Khả Phong trợn mắt hỏi:

- Thù gì? Sao tôi không biết hả?

- Anh đừng có giả vờ nữa. Tôi thừa biết là anh đã biết hôm anh bị ngộ độc là do tôi cố ý bỏ hai trái ớt hiểm vào cơm cho anh ăn.

- Thế hả?

Khả Phong tỉnh tui hỏi rồi cười vui vẻ:

- Nhưng cô yên tâm. Dù sao tôi cũng rất cảm ơn cô đã không vì thù riêng mà bỏ tôi trong cơn nguy cấp. Cảm ơn cô đã đưa tôi đến bệnh viện.

Bạch Vân trở mắt nhìn Khả Phong. Anh ta không phải tầm thường, đối đáp quả là đáo để, anh ta vạch trần ý nghĩ của Bạch Vân một cách tinh bơ.

- Anh...

- Sao? Ý của cô là tôi phải đền cô bằng cách nào hả?

- Không cần.

Khả Phong dai dẳng:

- Đồng ý là người thi ân bất cầu báo, nhưng kẻ mang ơn thì không thể phụ ơn. Cô đừng biến tôi thành người vong ân bội nghĩa.

- Thì anh cứ đi kiếm cái cô Uyên Chi của anh mà đền ơn đáp nghĩa. Còn tôi, tôi không cần.

- Cô không cần là việc của cô. Còn tôi, tôi có chủ ý của tôi. Không có ai có quyền chỉ đạo tôi cả.

- Vậy thì anh hãy đi chỗ khác mà thể hiện uy quyền của mình. Còn chỗ này hả? Xin lỗi, không ai hoan nghênh anh cả.

- Tôi cũng xin lỗi. Tôi không quen nhìn nét mặt của người khác mà hành động. Tôi thích làm theo ý của mình.

- Không ngờ anh lì lợm đến thế.

- Đó là phong cách riêng của tôi mà.

Nói xong, không đợi Bạch Vân phản ứng anh đi đến gần bà Tâm:

- Bà ơi. Để cháu giúp bà nghe.

Bà Tâm nhìn Khả phong thiện cảm:

- Ủ! Cháu có làm được không?

- Được chứ bà, cháu là thanh niên mà.

- Nhưng cháu làm việc văn phòng. Bà sợ cháu không quen lao động.

Khả Phong suy tư:

- Bà nói nghe cũng phải. Một mình con đâu có thể giúp bà xây lại nhà mới được.

Bà Tâm nhìn Khả phong ra chiều thông cảm:

- Bà đâu có trách cháu.

- Đúng rồi! Đã có cách rồi!

Khả Phong reo lên làm Bạch Vân giật mình hỏi:

- Cách gì vậy? Bộ anh đã tìm ra đường lên sao hỏa rồi hả?

- Lên trên ấy để làm gì chứ?

- Thì tránh bão.

- Không phải.

- Vậy thì anh đã nghĩ ra cách gì để giúp chúng tôi?

- Tôi sẽ đặt một căn nhà tiền chế.

- Nhà tiền chế!

- Phải! Tôi sẽ đặt thợ lắp ráp ngay một căn nhà tiền chế để cô và bà tạm thời trú ngụ. Sau đó...

- Sau đó thì sao hả?

- Tôi sẽ thiết kế và xây dựng cho bà và cô một căn nhà.

- Hả! Xây nhà?

Bà Tâm và Bạch Vân đồng thanh hỏi. Nhìn ánh mắt hai người, Khả Phong biết cả hai đang nghĩ gì. Anh nhăn nhó:

- Bộ hai người không tin tôi hả?

- Không phải là tôi không tin anh. Tôi chỉ là không tin ở chính mình thôi.

- Gì kỳ vậy? Tôi hứa mà hai người không tin ở mình là sao vậy?

- Đơn giản thôi. Vì chúng tôi không đủ niềm tin để tin rằng anh có thể tặng không cho chúng tôi một căn nhà.

- Cô cho tôi là người keo kiệt lắm hả?

- Không phải!

- Sao cô lại không tin tôi?

- Tuy anh không phải là loại người keo kiệt. Nhưng anh đâu có thể rộng rãi đến mức cho không chúng tôi một số tiền quá lớn như thế.

- Tôi không tranh cãi với cô nữa. Cô và bà hãy chờ nhé. Những người thợ sẽ đến lắp ráp ngay một căn nhà nhỏ cho bà và cô tạm trú ngụ. Sau đó hai người sẽ có một căn nhà thật đẹp, thật kiên cố.

Bạch Vân cười to. Khả Phong thắc mắc:

- Sao cô lại cười?

- Vì tôi nghĩ tôi sẽ giống như cô bé Lọ Lem vậy. Tôi sẽ được gõ chiếc đũa thần vào người, sau đó, rừng mình một cái, mọi vật đều thay đổi.

Khả Phong cũng cười thích thú:

- Tôi cũng rất thích truyện cổ tích ấy. Ngày xưa tôi mê đọc truyện đến mức đem truyện vào lớp mà đọc. Hậu quả là...

- Bị phạt.

- Sao cô biết?

- Thì thuở nhỏ ai mà chẳng vậy.

- Bộ cô cũng vậy nữa hả?

- Anh hỏi làm gì?

Đang vui, bỗng dung Bạch Vân trở mặt, Khả Phong không biết làm sao. Anh lầm bầm:

- Đúng là con gái mà.
- Con gái thì sao hả?
- Thì lúc mưa lúc nắng chứ sao?
- Ý anh muốn nói tôi là...
- Bạch Vân!

Bà Tâm xen vào can cháu:

- Dù sao cậu ta cũng có thành ý tốt, muốn giúp đỡ chúng ta. Con đừng có cãi vã nữa mà mất đi hòa khí.

Bà đã bảo thế, Bạch Vân đâu dám cãi lời. Cô nhìn Khả Phong lè lưỡi rồi ra đứng sau lưng bà. Bà Tâm ôn tồn nói với Khả Phong:

- Cảm ơn cậu đã giúp đỡ những người neo đơn như chúng tôi.

Khả Phong cầm lấy tay bà:

- Bà đừng nói lời ơn nghĩa, cháu ngại lắm. Đó là bổn phận chung của mọi người mà. Bây giờ cháu về để tiến hành công việc, bà ở đây chờ cháu nghe.

- Ừ! Cháu về!

- Dạ. Chào bà!

Anh còn quay sang Bạch Vân:

- Chào cô!

Bất đắc dĩ Bạch Vân phải đáp lại:

- Không dám! Chào anh!

Khả Phong đi rồi Bạch Vân đứng nhìn theo nghĩ thầm:

- Anh ta có thể là người tốt đến thế sao?

Bà Tâm nhìn Bạch Vân lắc đầu:

- Rồi con sẽ khổ vì cái tính đa nghi của mình, con gái ơi!

Hai bà cháu cứ lo dọn dẹp mà quên cả lời hứa của Khả Phong. Bà Tâm hết cảm vật này lên xuýt xoa rồi cầm vật khác lên tiếc rẻ:

- Cái bình hoa này là của ông ngoại con mua tặng cho bà. Bà đã giữ gìn mấy chục năm nay rồi, nay không còn gì để mà lưu giữ nữa.

Bà thở dài thườn thượt như xót xa luyến tiếc. Bạch Vân nghe thương bà làm sao, cô an ủi bà:

- Bà ơi! Việc gì qua rồi chúng ta hãy để nó đi qua theo định luật của trời đất. Chúng ta hãy vui vẻ, phấn đấu cho ngày mai của chúng ta nghe bà.

Bà Tâm gượng cười:

- Cũng phải đành vậy thôi.

- Bà ơi! Chúng cháu đến giúp bà đây.

Bà Tâm và Bạch Vân nghe tiếng gọi ngẩng mặt lên nhìn. Bạch Vân nhận ra lực lượng của công ty du lịch của Khả Phong. Nhận ra Bạch Vân, tất cả mừng rỡ reo lên:

- Bạch Vân!

Đình Khoa, Mỹ Tâm, Thu Trang và Đoàn Trinh ào vào:

- Chúng tôi giúp bạn nghe?

- Cám ơn các bạn.

Bạch Vân xúc động nói. Mỗi người một tay, thoáng một chút nền nhà đã được dọn sạch. Vừa lúc đó, một chiếc xe tải trở đến. Xe ngừng lại, nhân công trên xe bước xuống chuyển những thanh sắt đã được ráp theo quy cách vào.

- Chào các anh!

Mỹ Tâm liền thoáng. Lực lượng công nhân cũng không vừa, mấy anh cũng nhí nhố:

- Chào mấy em!

- Các anh tới ráp nhà hả?

- Phải!

- Các anh làm chừng bao lâu mới xong.

- Một phút ba mươi giây là xong.
- Vậy thì tiến hành ngay đi.
- Phải vậy thôi! Anh em! Khởi công ngay.
- Xung phong!

Bốn người thợ dựng những thanh sắt theo quy cách lên. Một căn nhà gọn gàng được dựng lên trên nền nhà cũ. Những tấm tole sáng màu dựng lên che chắn làm đẹp cả căn nhà.

- Xin mời bà vào nhà kiểm tra và nhận nhà giùm tụi cháu.

Bà Tâm bước vào nhà xúc động rơi nước mắt:

- Cảm ơn! Cảm ơn các cháu.
- Tụi cháu chỉ làm theo đơn đặt hàng thôi. Xong nhiệm vụ rồi tụi cháu về. Cảm ơn bà!
- Cảm ơn các cháu!

Xe này vừa lui thì một xe khác nhỏ hơn cũng vừa tới. Họ mang vào nhà nhiều vật dụng cần thiết vào nhà. Khả Phong cũng bước vào:

- Cháu xin tặng bà những vật dụng sinh hoạt trong gia đình. Bà hãy nhận tấm lòng của cháu.

- Cảm ơn cháu. Cháu thật là tốt!

- Đâu có gì bà. Đó là bổn phận của những người trong cộng đồng. Phải giúp đỡ lẫn nhau trong khi hoạn nạn mà. Cháu không giúp bà thì cũng sẽ giúp người khác thôi.

- Trên đời này cũng hiếm có những người có tấm lòng nhân hậu, biết san sẻ người nghèo khổ, khổ đau vì hoạn nạn, giúp họ vượt qua cơn khốn khó. Một người như cháu khó kiếm lắm đó.

- Cảm ơn bà đã dành cho cháu nhiều tình cảm. Cháu xin bà cho cháu thêm một thời gian.

- Để làm gì?

- Cháu sẽ thiết kế và xây dựng cho bà và Bạch Vân một căn nhà hơn cả ước mơ nữa.

- Không cần đâu cháu. Bà sống như thế này cũng tốt rồi. Còn có nhiều người còn đang sống trong cảnh màn trời chiếu đất, họ rất cần sự giúp đỡ của cháu đó.

- Cháu biết, nhưng cháu muốn dành cho bà một tình cảm đặc biệt. Bà đừng phụ lòng cháu mà.

- Phải đó bà! Phải đó bà! Bà hãy nhận đi bà!

Mọi người đồng reo lên. Bà Tâm vui vẻ cười:

- Thôi! Mấy cháu đừng la hét nữa! Bà nhận lời rồi đó!

- Hoan hô bà! Hoan hô bà.

Mỹ Tâm giơ tay lên:

- Chúng ta phải cùng hoan hô Khả Phong mới đúng chứ.

- Phải! Phải hoan hô Khả phong thôi.

Thu Trang kéo tay Bạch Vân:

- Nói gì đi, Bạch Vân!

Bạch Vân lúng túng:

- Nói gì bây giờ?

- Thì lời cảm ơn cũng được.

Bạch Vân bất đắc dĩ phải bước đến gần Khả Phong nói:

- Cảm ơn anh.

- Đâu có gì.

Khả Phong cũng ngượng ngùng. Anh ngập ngừng nói:

- Bạch Vân à!

Bạch Vân ngược nhìn anh:

- Anh muốn Bạch Vân làm gì hả?

- Tôi... tôi...

Thấy Khả Phong lúng túng. Mọi người hiểu lầm vỗ tay cổ vũ:

- Can đảm lên Khả Phong.

- Cố lên! Cố lên!

- Tôi muốn đề nghị với Bạch Vân một điều.

- Điều gì anh cứ nói đi. Đừng để mọi người suy đoán lung tung nữa.

- Bạch Vân hãy trở lại làm việc với tôi đi.

- Làm việc với anh?

- Phải! Nhưng không phải lái tàu ca nô nữa.

- Vậy tôi làm gì?

Cô hãy phụ trách giúp tôi khâu hướng dẫn viên du lịch trên bộ. Du khách rất thích môn nghệ thuật ca tài tử. Tôi muốn thành lập môn câu lạc bộ đờn ca tài tử. Bạch Vân hãy giúp tôi tìm hiểu và mời nhiều nghệ nhân đến tham gia.

Bạch Vân ngần ngại:

- Tôi... tôi...

- Đồng ý đi Bạch Vân. Đồng ý đi Bạch Vân.

- Tôi muốn suy nghĩ lại.

- Tôi chờ cô nghe.

- Anh đừng đặt nhiều hy vọng ở tôi. Tôi sợ mình không đáp ứng được nhu cầu của anh.

- Tôi hiểu. Tôi sẵn sàng cùng cô tìm hiểu. Bởi vì môn nghệ thuật này rất đa dạng. Đâu thể một sớm một chiều mà phát triển được.

- Đừng từ chối nữa, Bạch Vân.

Khả Phong nói như khẩn khoản, Bạch Vân nhỏ giọng:

- Hãy cho tôi thời gian suy nghĩ lại.

- Như thế tôi vẫn còn hy vọng phải không?

Bạch Vân im lặng. Trong tâm tư cô phân vân rồi bời bời bao ý nghĩ:

- Lúc trước, anh ta đã thẳng tay đuổi việc mình không thèm nghe một lời phân minh. Nay lại thiết tha, khẩn khoản mời mình đến làm việc. Thật là trái ngược. Thế mới biết lòng người đổi trắng thay đen, đâu có ngờ.

Nghĩ đến việc sẽ được ca những bản ca tài tử Bạch Vân thấy xôn xao trong lòng. Được luyện tập đúng bài bản cộng thêm giọng ca thiên phú, Bạch Vân đã tiến bộ vượt trội. Cô có thể ca vừng vàng từ nhịp đến điệu, thể hiện rất tốt những động tác biểu diễn đồng bộ.

Bỗng dưng Bạch Vân muốn hát, cô muốn hát thật rõ, thật cảm xúc để thể hiện nội tâm của mình.

Mọi người như đồng cảm với những suy nghĩ và tình cảm của Bạch Vân.

Khả Phong cố dỗ cho mình giấc ngủ. Sau một ngày lu bu với công việc, nhưng anh không thể chớp mắt được. Hình ảnh của bà Tâm và Bạch Vân cứ hiện lên trong mắt anh. Anh biết không chỉ riêng bà cháu Bạch Vân mà còn có biết bao nhiêu con người cơ nhỡ đang sống trong cảnh màn trời chiếu đất. Anh đã cố gắng hết sức mình để giúp đỡ cho họ vượt qua cơn hiểm họa này.

Nhưng riêng vợ bà Tâm và Bạch Vân, có lẽ anh dành cho họ sự ưu ái đặc biệt hơn.

- Mình phải thiết kế ngay cho họ một căn nhà xinh xắn mới được.

Bật ngay dậy với ý nghĩ đó, anh đến bên chiếc máy vi tính đồ họa ngay sơ đồ thiết kế căn nhà. Địa hình này thật khá hấp dẫn. Cửa chính hướng về biển có ngọn núi chắn gió. Cửa sổ có thể ngắm nhìn hàng cây xanh sau những ngọn đồi hồng.

Khả Phong thích thú nghĩ thầm:

- Nơi đây những đêm trăng sáng có thể tha hồ mà ngắm nhìn cảnh vật lắng nghe sóng biển ì ập vỗ bờ chắc là Bạch Vân sẽ rất thích.

Khả Phong quay mũi tên vào nhà. Anh muốn thiết kế một phòng khách trang nhã, thoáng mát. Còn phòng ngủ thì thoải mái, tạo không khí nhẹ nhàng dễ chịu.

Khả Phong hài lòng với thành quả của mình. Anh đứng yên nhìn sơ đồ, rồi tưởng tượng ra một căn nhà hình thành lên thật đẹp mắt.

- Ngày mai mình sẽ tiến hành xây dựng ngay.

Khả Phong phấn chấn hẳn lên với kế hoạch của mình. Anh ngã người trên chiếc giường nệm êm ái, nhắm mắt tận hưởng giấc ngủ bình yên đến với mình.

Reng! Reng! Reng!

Tiếng chuông điện thoại reo lên không đúng lúc. Khả Phong nhăn mặt chau mày:

- Ai mà gọi điện lúc này vậy? Thật là không đúng lúc.

Tuy bực bội nhưng anh vẫn ngồi dậy bắt máy. Biết đâu đó là những cú điện thoại quan trọng.

- Alô! Khả phong nghe đây!

- Ba đây Khả phong!

Khả Phong nói như reo:

- Ba! Chùng nào ba về hả ba?

- Công việc cũng sắp kết thúc. Ba cũng sắp về rồi. Thế nào, làm giám đốc một tháng nay, cảm giác thế nào hả?

- Quá mệt mỏi.

- Tập làm quen dần với môi trường kinh doanh đi con trai.

- Ba!

Khả Phong kêu lên:

- Bộ ba tính bắt con bỏ nghề thiết kế để chuyển san lĩnh vực kinh doanh của ba sao?

- Không! Ý ba không hẳn thế. Ba chỉ muốn con kết hợp giữa thiết kế và kinh doanh. Chỉ có lợi chứ không hề có hại.

- Nhưng...

- Con trai ba tệ đến thế sao? Chỉ một chút như vậy mà không phấn đấu được “làm trai chí tại bốn phương” mà. Con đừng làm ba thất vọng.

- Con sẽ cố gắng.

- À! Mà việc xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng cao cấp, con đã tiến hành đến đâu rồi.

- Dạ. Dự án đã được triển khai, sắp khởi công. Con muốn ba về kịp ngày động đất. Để con được mời ba đặt viên gạch đầu tiên.

Ông Khả Trung cười to:

- Con trai ba đã thay đổi lúc nào vậy hả?

- Thay đổi gì hả ba? Con vẫn thế mà, đâu có thay đổi gì đâu.

- Bình thường con rất ghét hình thức sao bây giờ lại quan trọng hóa vấn đề vậy?

- Đâu cần phải có ba mới đặt được viên gạch đầu tiên hả? Bản thân con vẫn có thể làm được mà.

- Tại vì con muốn được nương nhờ sức ba mà.

- Ba hiểu rồi.

- Ba hiểu sao?

- Con muốn chính tay ba xây dựng đề lễ như thất bại xảy ra, ba sẽ là người gánh vác chứ gì?

- Ba! Sao ba lại nghĩ con tệ như thế chứ?

Ông Khả Trung cười khà khà:

- Con trai! Chúng ta là người nhà mà, câu nệ làm chi từ câu nói hả? Cha con mình hòa nhau nhé.

Khả Phong biết ba rất thương anh. Ông sẵn sàng chiều theo anh dù là cả lời nói. Khả Phong im lặng. Ông Khả Trung hỏi nhỏ:

- Khả Phong! Con vẫn còn nghe đó chứ?

- Dạ, con vẫn nghe đây ba.

- Con có gọi điện về thăm mẹ con không?

- Dạ, có.

- Tốt! Dù sao con cũng cần phải quan tâm đến mẹ của con nghe.

- Dạ. Con biết rồi.

- Thôi! Ba gác máy ghe.

- Dạ, ba nhớ tranh thủ về sớm nghe.

- Ủ! Ba sẽ cố gắng. Chào con!

- Chào ba!

Hơn ai hết, Khả Phong hiểu được tâm sự của ba mình. Giữa ba với mẹ có sự bất hòa. Ba bỏ Sài Gòn xuống vùng Mũi Né này xây dựng và phát triển khu du lịch. Anh vẫn ở Sài Gòn với mẹ để học hành, người luôn động viên anh học tập và sống tốt. Ba thường nói với anh: “Để lại cho con bao nhiêu tiền cũng không bằng cho con một cái nghề đâu, con trai ạ”.

Và anh đã phấn đấu để đạt được thành tích. Anh đã tốt nghiệp đại học loại ưu. Lúc nhận bằng tốt nghiệp, anh và bạn bè tổ chức tiệc liên hoan, khiêu vũ. Bạn bè đã đem Uyên Chi đến với anh. Anh đã bị cuốn hút bởi sắc đẹp và sự quyến rũ của Uyên Chi.

Nhớ đến Uyên Chi, Khả Phong bỗng giật mình:

- Chẳng lẽ mình lại đi theo lối mòn của ba sao?

Khả Phong rùng mình:

- Không! Không thể thế được!

Trong lòng Khả Phong quyết định:

- Mình không thể chiều chuộng Uyên Chi một cách mù quáng được. Uyên Chi đã giận dữ thì hãy để Uyên Chi trở về với cuộc sống của mình. Mình phải sống cho lý tưởng riêng của mình.

Khả Phong yên tâm ngã người xuống nệm, yên tâm ngủ một giấc ngủ muện màng.